

Подполковникъ Бѣляева и други ни врѣли, ни кипѣли. Трѣбва да кажа, че нѣкои отъ офицеритѣ отъ 3-тя дружина не благоволяха къмъ Подполковникъ Бѣляева. Но не само офицеритѣ отъ Българското опълчение пуцаха разни клѣвети по адреса на „братушкитѣ“ ¹⁾, както бѣха започнали Руситѣ на присмѣхъ да наричатъ Българитѣ. Ето единъ примѣръ:

Бѣхме се събрали въ кръжокъ. Подполковникъ Н. командиръ на планинската батарея разказваше, че билъ заповѣдалъ никого да не пуцатъ да влиза и излиза отъ селото, въ което бѣше расположена батареята му, па даже и селенитѣ отъ сѣщото село.

— Помилуйте, казваше той, тѣ сж турски шпиони. Незабавно ще извѣстятъ Турцитѣ за всичко. Но когато Д-ръ Вязанковъ поиска енергично съ фактове да потвърди думитѣ си, подполковника каза:

— Е, Турцитѣ отъ къдѣ можаха да знаятъ, че ний се спущахме отъ Балкана, ако не бѣха имъ съобщили Българитѣ?

— Ако сж тѣзи вашитѣ факти, Подполковникъ, азъ отстъпвамъ прѣдъ такава очевидностъ, каза Вязанковъ съ ирония. Само ще ви кажа това, което всички знаятъ, че казацитѣ свариха неприятеля не въ дефилето, а на бивуака му съвсѣмъ непригответенъ за бой. Е, тогава може ли да се твърди, че Турцитѣ сж били прѣдизвѣстени?!

Подполковника, като се намѣри на тѣсно, каза, че това билъ чулъ отъ опълченскитѣ офицери.

До колко началството бѣше несправедливо къмъ опълченцитѣ, може да се сѣди и по слѣдующия фактъ:

Единъ опълченецъ, забравилъ да извади патрона отъ пушката, слѣдъ смѣната отъ аванпостната верига, и затуй, като започналъ да я чисти, изгърмѣлъ, безъ да ще. За това прѣстѣжление, виновния бѣше наказанъ съ прѣчки.

¹⁾ Щомъ минахме Дунава, Българитѣ при срѣщата съ Русиятъ, билъ той простъ войникъ, или Князь, или Генералъ поздравляваха ги съ „добръ дошелъ“, или „добра срѣща, братушко“.